

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια όκτακόσα κι' ένενήντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε.

Δωδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ 'Αθῆναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ενδιαφέρονσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὁ κ τὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξωθέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ μηνὸς 'Οκτωβρίου ἐβδόμη
καὶ σφαγαὶ 'Αρμενίων ἀκόμη.

Εἰκοσιδύο καὶ πεντακόσα
καὶ τῶν Βουλγάρων ἐλύθ' ἡ γλῶσσα.

**Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος ὀκέτος.**

Π.—Τί λές λοιπόν ;

Φ.— Μοῦ φαίνεται πῶς 'σύχασαν τὰ πράγματα,
οἱ σκοτωμοί, τὰ φονικά, καὶ τὰ γριοκυττάγματα.
Κανεὶς ἱμάμης καὶ Σοφτᾶς τὰ δόντια του δὲν τρίζει
κι' οἱ στόλοι ξεκουμπίσθηκαν ἀπὸ τὰ Δαρδανέλια,
ὅαν ἄκουσαν τὸν Θόδωρο πολέμους νὰ σαλπίζῃ
καὶ τοὺς Ρωμηοὺς νὰ τσαμπουνοῦν τρελλοῦ παππα Βαγγέλια.
Εἶπαμε νὰ καλέσωμε τῆς πρώταις ἡλικίαις,
ἀλλ' ὕστερα 'κατάλαβαν πῶς κάνομε βλακειῖαις,
καὶ 'στους Βουλγάρους εἶπαμε «μωρὲ παλαιο-Βουλγάροι,
ἀλήθεια πῶς θὰ κάνετε καὶ σεῖς ἐπιστρατεία ;
εἰδὲ μὴ μᾶς σηκώνετε ἀδίκως 'στὸ ποδάρι
κι' εἰς ἔξοδα μᾶς βάζετε χωρὶς καμμιὴν αἰτία.»
Κι' ἀπήντησαν οἱ Βούλγαροι, τῆς Σόφρας τὰ καθάρματα :
«ἐμεῖς τοῦ Κρούμου ἡ φυλὴ νὰ σηκωθοῦμε 'στ' ἄρματα ;
πᾶ ! πᾶ ! θεὸς φυλάξοι !

ἐμεῖς δὲν θὰ κουνήσωμε κι' ὁ κόσμος ἂν βουλιάξῃ.
Κι' ἂν τώρα τοὺς ἐκόλλησε ἀγιάτρευτη μανία
γιὰ τὴν Μακεδονία,
νὰ μὴν τρομάζετε γι' αὐτό, τὴν λαχταροῦν καὶ μόνον
γιὰ νὰ τὴν δώσουν ἔπειτα διὰ χειρὸς γενναίας
'στους ἀπογόνους τοὺς σωστοὺς τῶν πάλαι Μακεδόνων
χωρὶς νὰ 'μποῦν εἰς ἔξοδα ἐπιστρατείας νέας.»
'Ετσι ποῦ λές 'συχάσαμε
κι' οὔτε λεπτὸ δὲν 'χάσαμε,
κι' ἡ μῆνις ἡ πολεμικὴ κι' ἡ φοῦρκα μας 'ξεθύμανε
κι' ἀμέσως ὑποχώρησιν ὁ Θεόδωρ' ἐσήμανε,
κι' ἀντὶ πολέμων ὄργανα κι' ὀβούζια καὶ σφαίρας
ἐσκόρπιζε περιχαρὴς εἰρηνικὰ ρουσφέτια,
κι' εἰς πᾶσαν γῆν 'Ελληνικὴν ἐσάλπιζε μὲ κέρας :
«τρῶτε καὶ πίνετε, παιδιᾶ, 'στὰ πέντε βιλαέτια.»

Μὲς 'στὴ θήκη μας ἡ πάλαι,
μᾶς γελοῦν εἰρήνης χρόνια,
μὲ τοὺς Τούρκους μέλι γάλα
κι' ὀλοένα τσιριμόνια.

Μὴ γαυγίζης, βρέ, ὅαν σκύλος,
γιὰ πολέμους μὴ λυσσᾶς,
μὲ τοὺς Τούρκους ἔσο φίλος,
γίνου Μπέης καὶ Πασσᾶς.

Τεμενᾶ ἴστην Πύλη κᾶνε,
τὸν Κιζμὴλ νὰ προσκυνᾷς,
κι' ἡ ζωὴ σου μόνον νᾶναι
σκύψιμο καὶ τεμενᾶς.

Τεμενᾶ ἴστο Καλιφάτο,
κι' ὅπου ὄγης ραχᾶτ - λουκούμι
χάσκα, Περικλῆ, καὶ φάτο
κι' ἄς ὀπλίζωνται οἱ Κρούμοι.

Τίμα, σέβου τὸν Βεζύρη
γιὰ νὰ πάρωμε χαζίρι
Ἀλεξάνδρων κληρονόμους
καὶ τοὺς ἄλλους περιδρόμους.

Τεμενᾶ ἴστο Βεζυράτο,
μία, δυο, μπουύμ καὶ κάτω.
Σκύψε ἴστον Σεχουλισλάμη,
ἴστον Σοφτᾶ καὶ ἴστον Ἰμάμη,
ἴστον Μουφτῆ καὶ ἴστον Δερβίση,
καὶ σταμάτα νὰ σὲ φτύση.

Καὶ ποσῶς μὴν ἀπορῆς
ἂν κι' ὁ μέγας Θεοδώρης
ξεπροβάλλη κατ' αὐτὰς
σὺν Ἰμάμης καὶ Σοφτᾶς.

Ἔξω τῶν πολέμων φρίκη,
ἔξω κι' ἄρματα καὶ σάκκοι...
βάλε πράσινο σαρίκι,
βάλε κόκκινο φεσάκι.

Τὸ Κορδόνι δὲν ψηφᾷ
τὴν Ἀγγλία τὴν μαγκούφα,
καὶ ξαπλώσου ἴστον σοφᾷ
καὶ μακρὸν τσιμποῦκι ρούφα.

Λάτρης τῆς ἡμισελήνου
πίνε μπόλικη μαστίχα,
κι' ὄρμα μόνον κατ' ἐκείνου.
ποῦ πειράζῃ Τούρκου τρίχῃ.

Ἵστον καπνὸ τοῦ τσιμποῦκιου
καὶ ἴστον οἶστρο τοῦ ρακιοῦ
τὴν Ἑλλάδα, βρέ τζουτζέ,
ποῦ φουσκάνει σὺν τουλούμι,
θὰ τὴν ὄγης μὲ φερετζέ,
μὲ σαλβάρι καὶ πασούμι.

Κάθε μίσος μας ἐρρέτω,
κι' ἂν ὀλίγον ἔχῃς νοῦ
εὐνουχίσου, Περικλέτο,
καὶ Κισλάραγας γενοῦ.

Καὶ σιγὰ σιγὰ, βερέμη,
ἔμπα μέσα ἴστο χαρέμι,
γιὰ νὰ ὄγης τῆς Ὀδάλισκαίς
πὼς ἀνάβουνε σὺν ἴσκαίς.

Ἔλα νὰ φασκελώσωμε τοὺς ἄλλους κουτεντέδες
καὶ πᾶμε ἴστον Κεράτιον νὰ ὀδοῦμε μπεγιαντέδες,
πᾶμε ἴστην Πόλι, Περικλῆ, πᾶμε νὰ ὄγης Ἀράπη,
νὰ ὄγης καὶ τὴν καμῆλα,
νὰ φᾶς καὶ σῦκα μῆλα,
ριζόγαλο, μουχαλεμπί, κι' ἐκεῖνο τὸ κεμπάπι,
καὶ μὲς ἴστη βράσι τοῦ κορμιού
νὰ πιῇς νερὸ τοῦ Ταξιμιού,
ποῦ λάμπει σὺν τὸ κρύσταλλο χειμῶνα καλοκαίρι,
νὰ φᾶς καὶ τοῦ Χατζῆ-Μπεκίρ λουκούμι καὶ σεκίρι,
καὶ τὸ τσαούσι τὸ γινώστό, τῆς Πόλις τὸ σταφύλι,
νὰ σοῦ κολλοῦν τὰ χεῖλη,
νὰ καταλάβῃς ἀνθρωπιᾶ,
νὰ φᾶς καὶ ἴλιγα λεπλεπιᾶ,
καὶ βλέπωντας τὸν Βόσπορο
νὰ τρῶς κολοκυθόπορο.

Νὰ χορταίνης χαλβᾶ σαπουνί,
νὰ φουσκάνης μ' ἐκμὲκ καταΐφι,
καὶ νὰ λές : «ὁ καθεὶς ἄς γενῇ
μπεχλιβάνης πιστὸς τοῦ Καλίφη.»

Τὰ περασμένα ἴπερασαν, μὴν τάνεμοταράττης,
ἔλα ν' ἀκούσης σαμπᾶ Χανούμισσας ἀφράττης,
καὶ σὺ γεμάτος μὲ σεβντᾶ
νὰ τῆς φωνάζῃς γκέλ μπουρντᾶ.

Π. — Παῦσε πλέον, σκληρὲ Φασουλῆ,
μ' ὅσα λές μὲ λιγόνεις πολὺ.
Σκάσε πιά... μὴ μὲ κᾶνης νὰ ρέψω,
μὴ τὸν φίλον σου τόσον λυπῆς...
ὦ πατρίς μου, γιὰ σὲ θὰ τουρκέψω,
θὰ γενῶ καλντερίμ-τσελεπῆς.

Σύρε, καὶ μένε καίξῃ, κι' ἀρχίνα τὸν γιαρέ,
νὰ πᾶω μὲς ἴστᾶ Θεραπιά καὶ ἴστᾶ Μπουγιουκδερέ,
καὶ φέρτε καϊμακλή καφφέ καὶ ναργιλὲ γιαβᾶσικο,
νὰ φτύσω τὸν καχπέ-ντουνιά, τὸν κόσμο τὸν μπαγάσικο,
νὰ τραγουδήσω τὸν σεβντᾶ, τὸν ἕνα κι' ἄλλον πόθο μου,
νὰ φάω γιαλετζῆ-ντολμαῖ μεγάλο σὺν τὸν γρόθο μου,
κεφτέ σὺν τὸ παπούτσι μου κι' ὕστερ' ἄτζεμ-πιλάφι,
κι' ἄμᾶν κουζούμ, ἄμᾶν γιαβρούμ, κᾶνε χανούμ νισᾶφι.
Ἐφθασε τέλος ὁ καιρὸς ὅπου θὰ ξεθυμᾶνω,
καὶ τὴν κυρίαν Περικλῆ Τουρκάλα θὰ τὴν κᾶνω,
καὶ μόλις πᾶω σπῆτι μου σὺν Τούρκα θὰ τὴν ντύσω
κι' ἕνα καφᾶσι, Φασουλῆ, πρὸς χάριν τῆς θὰ κτίσω,
νὰ βγάλῃ τὸ μουτράκι τῆς καὶ νὰ μοῦ λήῃ τσα
κι' ἡ καψερὴ καρδούλα μου ἴστο στῆθος νὰ κλωτσᾷ.

Φ. — Τέλος πάντων ἕως πότε,
προσφιλεῖς συμπατριῶται,
ἡ πατρίς μας δὲν θὰ νοιώθῃ
τί τὴν σήμερον συμφέρει,
καὶ χειμῶνα καλοκαίρι
θὰ τὴν τρῶν αἰώνων πόθοι ;

Ἐφέντη Περικλέτο μου καὶ μισοκακομοίρη,
ἄς ἡμῶνα ἴστοῦ Γαλατᾶ τὸ ξακουστὸ γεφύρι,
καὶ σὺν τὰ τεμπελόσκυλα τῆς Πόλις ξαπλωμένους

Ἡ Χανούμ ἡ Κορδονοῦ,
ποῦ μᾶς ἴσῃωσε τὸν νοῦ.

νὰ μακρῶν τῆς Τουρκίᾳς καὶ τῶν Ρωμηῶν τὸ γένος,
ὡς νὰ μᾶς πούν οἱ Βούλγαροι μ' εὐγένεια σπανία :
«ὄριστ' ἐρέντηδες Ρωμηοὶ μὲς ἴστῃ Μακεδονία».

Π. — Δὲν ἀκούω φαφλατάδες,
γιὰ τοὺς Τούρκους θὰ πεθάνω,
καὶ Μουφτῆδες καὶ Σοφτάδες
σταυραδέρφια θὰ τοὺς κᾶνω.

Καθὼς δὲ τώρα βλαστημῶ καὶ λέω τὸ σταυρό σου
τότε θὰ λέω, Φασουλῆ, τὸ μισοφύγγαρό σου,
κι' ἐκ τοῦ φιλοτουρκισμοῦ φλογίζομαι τιμίου,
ποῦ μια σκέψις μοῦρχειται, διαβόντρου μου κολουῖ,
καὶ ἴστον μαρμαρίνο παππᾶ τοῦ Πανεπιστημίου
νὰ βάλω πολυτέκαστο Σεχουλισλάμ καθούκι.

Φ. — Τί καλὰ μας, τί καλὰ,
Περικλέτο Τουρκάλα,
οἱ δὲ Καραϊσκάκηδες κι' οἱ Κολοκοτρωναῖοι
κι' ἄλλοι πολλοὶ προπάτορες καὶ πρόγονοι γενναῖοι
θὰ μᾶς φωνάζουν «ἀφερίμ, γαλίφικα παιδιᾶ,
ἐμπρός σας κάθε πρόγονος δὲν βγάζει τσιμουδιά.
Καλὰ τὰ καταφέρνετε, διαβόλου μαστοράκια,
χωρὶς ἄρμάδες κι' ἄρματα, χωρὶς ἐπιστρατεῖαις,
σιγὰ σιγὰ καὶ τὴν Σταμπουλί θὰ φάτε σὺν σαράκια
μὲ τεμενᾶδες μοναχᾶ καὶ μὲ διπλωματεῖαις.

Νὰ θρίαμβος ἀληθινός,
ποῦ φρίττ' ἡ κόκα καθενός,
καὶ μόνο μὲ τὴν γαλιφιᾶ
θὰ μῆπτε ἴστην Ἀγιά Σοφιά,
κι' ἂν θέλετε πραγματικῶς νὰ πάρετε τὴν Πόλι
ποῦντ' εὐνοῦχοι τοῦ Γιλδίζ κι' ἀρχιθαλαμηπόλοι,
καὶ ρίξετε ἴστοις τάφους μας κανένα μενεξέ
ἂπ' τὸν Ντολμα-Μπαξί».

Π. — Τί καλὰ μας, τί καλὰ,
Φασουλῆ μου Τουρκάλα,
κι' ἡ Πύλη πλέον σὺν ἰδῇ τὴν τόσῃν μας περίνοιν,
ἀγάπην ἀμετάβλητον καὶ πίστιν κι' εἰλικρίνειαν,
καὶ πὼς καιροῦς ἔεχάσαμε φρονήματος καὶ θάρρους
καὶ τὰ παλῆα γεινάτια μας,
θὰ δώσῃ κι' ἄλλα τέσσερα Βεράτια ἴστοις Βουλγάρους
καὶ πέντε... μὲς ἴστᾶ μάτια μας.
Κι' ἀμέσως θὰ συγκινηθοῦν οἱ πρῶτοι πατριῶται
καὶ θὰ στραφούν πρὸς τάγια τῶν πάππων μας ἐδάφη,
κι' οἱ Βούλγαροι μ' εὐγένεια θὰ μᾶς εἰποῦν καὶ τότε:
«ὄριστε νὰ σᾶς δώσωμε καὶ τὸ σικτίρ πιλάφι».

Φ. — Τῶν πολέμων ἡμέρ' ἀνατέλλει
κι' ἄλλα φύλα προβάλλουν καινούρια,
ἀλλ' ἐμᾶς, Περικλῆ, τί μᾶς μέλει
γιὰ τῶν ξένων τὴν ἐξαφνὴ φούρια ;

Δὲν χάνετ' εὐκολα ποτὲ μιὰ ράτσα θαυμασία
κι' ἡ Πόρτα γίνεται γιὰ μᾶς ἐσπερινὴ θυσία,
καὶ χάριν τῆς Ἑλλάδος τῆς, τῆς Τούρκας τῆς μαριόλας,
ἔπαυσε τοὺς Ἀρμένηδες ἀπὸ τὰς θέσεις ὅλας,
κι' ὁ Θεοδώρης, ποῦ ρουσφετιῶν τὸν ἔφαγε σεκλέτι,
πιάνει καὶ γράφει μιὰ γραφὴ ἴστῃς Πόρτας τὸ Ντοβλέτι,
τὸ σύμμαχον κι' ἀγαπητόν,
ἂν εἶναι τώρα δυνατόν
καὶ Πανσανίας ἀπ' ἐδῶ ὀικούς του νὰ τῆς στείλῃ,
κι' ἀμέσως μὲ διάχυσιν ἀπήντησεν ἡ Πύλη :
«Βεζυροκορδονάραγα, ποῦ δὲν σὲ σιχάζει κρίσις,
εἰς τὸ μεντέρι ἔξᾶπλωσε καὶ χαϊδεύει τὰ γένεια σου,
κι' ἐκείνους ποῦ δὲν μπόρεσες αὐτοῦ νὰ διορίσῃς
μὲ πρῶτο στείλε τους ἐδῶ, κι' ὅσο γιὰ θέσεις ἐννοῖα σου».

Φ. — Ζήτω τοῦ Βασιλέως μας,
ποῦναι τὸ μόνον κλέος μας,
ζήτω καὶ τῆς παρέας του,
τῆς Ὀλγας τῆς ὠραίας του,

ζήτω καὶ τοῦ Διαδόχου,
τοῦ μεγάλου μας κι' ἐξόχου.

Νὰ μεγαλώσῃ μὴ χάρα,
ποῦναι μικρὸς ἀκόμα,
καὶ νὰ πετάξῃ μὲ φτερά
μὲς 'στῆς Σταμποῦλ τὸ χῶμα,
καὶ μὲ Πασσάδες ποῦ καὶ ποῦ
νὰ κυνηγᾷ τὴν 'Αλεποῦ.

Μὰ ζήτω κι' ὁ Νικόλαος, ποῦ 'πῆγε 'στὸ Παρίσι
τοὺς Γάλλους νὰ γνωρίσῃ,
κι' εἶδε στρατῶν γυμνάσια, τουφέκια καὶ κανόνια,
κι' οἱ Γάλλοι τὸν ἐσκλάβωσαν ἀπὸ τὴν τσιριμόνια,
κι' εἰδείξαμε 'στοὺς Τσούσηδες πῶς καὶ μὲ τὴν Γαλλία
'σκαρώσαμε φιλία.

Φ. — 'Στὴν Λόντρα φεύγει κατ' αὐτὰς νὰ πάρῃ τὸν ἀέρα του
καὶ λέγεται φιλόμουσος καθὼς καὶ τὸν πατέρα του,
τὴν δὲ φιλομουσίαν του θαυμάζει τὸ Βασίλειον
καὶ λέγουν πῶς συνέγραψε σπουδαῖον Κωμειδύλλιον
πολλῆς νοημοσύνης,

μὰ τῷχει 'στὸ συρτάρι του ἕκ μετριοφροσύνης,
ἂν κι' ὅ,τι γράψῃ Πρίγκηπας καὶ Βασιλεῖς βλαστάρι
ποτέ δὲν εἶναι κίνδυνος νὰ δρέψῃ μαξιλάρι.

Μὰ ζήτω καὶ Χριστόφορος κι' 'Ανδρέας καὶ Μαρία,
ἡ νέα μας κυρία,

κι' ὁ Πρίγκηψ ὁ Γεώργιος καὶ κάθε μας Παλλάδιον,
καὶ τώρα πιά ποῦ δὲν βραρεῖ ἐπιστρατείας διὰ
ἅς πᾶμε τὸν ἀέρα μας νὰ πάρωμε 'στὸ Στάδιον
καὶ νὰ τσιμπήσωμε κι' ἐμεῖς καμμία παραμάννα.

Μὰ πρίν, βρε' μπεχλιβάνη,
νὰ 'βγοῦμε 'στὸ σεργιάνι

σῆκωσε τὸ στηλιάρι σου καὶ 'στὰ πλευρά μου κτύπα το ...
Π. — 'Ὅρσε καμπόσαις ματσουκιάς καὶ πᾶμε 'στὸν περίπατο.

Τὸ ταξίδι τοῦ Πετρίδου.

'Ὁ τῆς Παιδείας Ὑπουργὸς ἐπῆγε 'στοὺς Δελφούς
μὲ δῆλ πολὺ σοφούς,
τὰς σοβαρὰς ἀνασκαφὰς κι' αὐτὸς νὰ μελετήσῃ,
πρὸ πάντων δὲ τὸ Δελφικὸν μαντεῖον νὰ 'ρωτήσῃ
ἂν, ὡς θρυλλεῖται, τρομερὰ
τὸν περιμένῃ συμφορὰ.

Καὶ τρέμων ἐπλησίασε πρὸς τῆς Πυθίας τάγια
καὶ διδασκάλους μερικὸς προσέφερεν ὡς σφάγια,
ἀφοῦ δ' ἐξεπληρώθησαν οἱ τῆς θυσίας τύποι
σιγὰ σιγὰ τὴν 'ρώτησε μὲ τόσο καρδιοκτύπι.

«Εἰπέ μοι, μάντις μυστικὴ μυστηριώδους φύσεως,
τφόντι μεταρρύθμισις θὰ γίνῃ Κυβερνήσεως,
κι' ἐκ τοῦ τεμένους τῶν Μουσῶν ὁ Μπάρμπας θὰ μ' ἐξώσῃ
ὡς ἀδρανὴ κι' ἀχμάκη ;
μὴ 'στὸν Γεροκωστόπουλον τῆς Πάτρας θὰ τὸ δώσῃ
ἢ μὴ 'στὸν 'Ασημάκη ;

»Σὰν 'Ασημάκης κι' 'Αχιλλεὺς θαρρῶ πῶς μοῦ μυρίζει
κι' ἀμέσως ἀποκάλυψον σ' ἐμὲ τὸν ἱερέα
τί κατὰ φρένα καὶ θυμὸν ὁ Γέρος μερμηρίζει,
ἂν θέλῃς νὰ ρχωμὶ συχνὰ νὰ κάνωμε παρέα.

»Κλῦθι μευ, ἀργυρότοξε, σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις,
ὅς Χρῦσσην ἀμφιβέβηκας, Τενέδοιο δ' ἀνάσσεις,
εἰ δὴ ποτ' ἔρεψε μ' ἐμὲ χαρίεσσα δασκάλα,
κι' ὀδυρομένην γοερῶς τὴν ἤκουσεν ἡ σκάλα,
εἰ κατὰ πῖον' ἔκῃα μῆρία διδασκάλων
μικρῶν τε καὶ μεγάλων,
ἐέλωρ τότε κρήνην καὶ φέρε πόθων τέλεσιν,
τίσειαν δάκρυα ἐμὰ κι' οἱ δύο σοῖσι βέλεσιν.»

»Ὡς ἔφατο τὸ στήριγμα τῶν κλασικῶν γραμμάτων,
καὶ κνίσσα γαργαλιστικὴ δασκαλικῶν κρεάτων
ἐρέθιζε τοὺς ρώθωνας τῆς Δελφικῆς Πυθίας,
τῆς τόσον ἄλλοτε σοφῆς καὶ τώρα ἡλιθίας.

Φωνὴ δ' ἤκούσθη λέγουσα 'στὸν ἄνδρα τὸν κλεινόν
ὅπως 'στὸν Αὐτοκράτορα τὸν Ἰουλιανόν :
«Οὐκέτι δάφνην μάντιδα τανῦν ὁ Φαῖθος ἔχει,
οὐδὲ παγὰν λαλέουσιν, ἔσβετο ὕδωρ λάλον,
ἐν τούτοις μοῦ μυρίζεται κακὴ δουλειὰ πῶς τρέχει
καὶ σὺ θυσία θὰ γενῇς ἂν σ' ἕνα ἂν εἰς ἄλλον».

»Ὡς ἔφατο μὲ τρομεροὺς κι' ὑποχθονίους κτύπους
ὁ τῆς Πυθίας τρίπους,
ὁ δὲ Πετρίδης θέσφατα σὰν ἤκουσε γριφώδη
ἐξέβαλ' ἕνα στεναγμὸν βαρὺν καὶ θηριώδη,
πικρῶς δὲ κλαύσας εἰς σωροὺς ἀνασκαφῶν μεγάλων
ἐπέστρεψεν ἐκ τῶν Δελφῶν μὲ τὸν Ὡμόλ τὸν Γάλλο.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδόν, 'στοὺς Σταύλους ἀντικρὺ,
τρέξετε μὲ τὰ τέσσαρα μεγάλοι καὶ μικροί,
'στὸ πάνδημον Κατάστημα τὸ τοῦ Γεωργιάδου,
ποῦ τόσοι πᾶνε κι' ἔρχονται καὶ χάσκουν πρὶν βράδῃ.
'Εκεῖ τσιγὰρα Τσανακλῆ καὶ ποῦρ 'Αβάνας πρῶτης,
δοχεῖα Γραπωνέζικα καὶ Σινικά συγχρόνως,
πλαγγόνες, δίσκοι, κύπελλα, ριπίδια, κορφόττες,
καὶ πράμματα καὶ θάμματα τοῦ λήγοντος αἰῶνος.
Θαρρεῖς αὐτὸ τὸ μαγαζὶ μὲ μάγια πῶς μᾶς σέρνει,
ἰδεῖν κι' ἀκούσαι θαυμαστόν,
μάγος κι' ὁ μαγαζάτορας, καὶ φτήνεα ὅσο πέρνει
πρὸς γνῶσιν τῶν ἀγοραστῶν.

Λαμπρὰ τοῦ Ποδογύρου Διηγῆματα
μὲ σκάνδαλα, μὲ πνεῦμα, μὲ σκιρτήματα,
βιβλίον τοῦ Μ π ο ἔ μ τοῦ περιφήμου
μικρὸ μικρὸ καὶ νόστιμο... ψυχὴ μου !
Λεπτὰ πενήντα μόνον τόσος γέλως
καὶ μία, δύο, τρεῖς, θὰ πάρῃ τέλος.

Κ ρ α τ ο ς τ ο ῦ Ζ ό φ ο υ, τοῦ κλεινοῦ Τολστόη συγγράμματος
ποῦ μοναχὰ νὰ τὸν ἀκούς σὲ πᾶσι ριπιτίδι,
μετάφρασις τὰ μάλιστα νευρώδης καὶ σοφὴ
τοῦ Ρωσιστοῦ 'Αγαθοκλῆ τοῦ καὶ Κωνσταντινίδου.